

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยยึดหลักการปกครองตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 ซึ่งเน้นหลักการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งในการปกครองประเทศจำเป็นต้องมีการจัดระเบียบราชการให้เหมาะสมเพื่อนำนโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติให้เหมาะสมและก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ประชาชน ซึ่งโดยทั่วไปการจัดระเบียบบริหารราชการมีด้วยกัน 3 หลักการ ได้แก่การรวมอำนาจ หมายถึงการรวมอำนาจไว้ที่หน่วยการปกครองส่วนกลาง คือ กระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ หลักการแบ่งอำนาจ หมายถึง การแบ่งมอบอำนาจวินิจฉัยสั่งการบางเรื่องให้เขตการปกครอง เช่น จังหวัด อำเภอ โดยมีเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากส่วนกลางเป็นผู้ปฏิบัติภายใต้การควบคุมบังคับบัญชาจากส่วนกลาง และหลักการสุดท้ายคือ หลักการกระจายอำนาจ หมายถึง การที่ส่วนกลางมอบหมายอำนาจหน้าที่บางส่วนให้แก่หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งไปทำหน้าที่แทนสำหรับประเทศไทย (สำนักงานคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการ, 2540 : 98) นับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เมื่อ พ.ศ. 2475 รัฐบาลเลือกที่จะนำหลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินทั้งสามหลักการนี้มาผสมผสานกันเพื่อให้เกิดประโยชน์และประชาชนและประเทศชาติมากที่สุด กล่าวคือ ได้แบ่งการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น ราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งแต่ละส่วนมีความจำเป็นและมีบทบาทในการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนตามขอบเขตอำนาจที่มีอยู่ และตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีการปรับปรุงการบริหารราชการแผ่นดินให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง โดยยึดหลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินทั้งสามหลักนี้ควบคู่กันมาโดยตลอด สำหรับราชการบริหารส่วนท้องถิ่นนั้นซึ่งส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น คือ ต้องการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง มีบทบาทในการพัฒนาความเจริญของท้องถิ่นได้ตรงกับสภาพปัญหา และความต้องการ

ของตน แต่การปกครองท้องถิ่นของไทยยังมีปัญหาอุปสรรค เช่น ปัญหาด้านรายได้และกำลังคน ปัญหาเรื่องขอบเขตอำนาจหน้าที่ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ในปัจจุบันรัฐบาลโดยกระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่ชัดเจนที่จะกระจายอำนาจการเมือง การปกครองให้แก่ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระจายอำนาจการปกครองและการบริหารราชการให้แก่หน่วยการปกครองท้องถิ่นเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง มีอำนาจในการปกครองตนเองตลอดจนร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหา และพัฒนาความเจริญก้าวหน้าให้แก่ท้องถิ่น (ประยูร กาญจนคุลย์. 2535:10)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การกระจายอำนาจการปกครองให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการปรับปรุงการบริหารราชการแผ่นดินที่มุ่งเน้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองอย่างแท้จริงแต่การปกครองท้องถิ่นนับเป็นระบบการเมืองในตัวของมันเอง ระบบการเมืองท้องถิ่น ระบบเศรษฐกิจ ระบบสังคม เป็นระบบการเมืองจึงจำเป็นที่ประชาชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วม การเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นกิจกรรมทางการเมืองที่สำคัญสำหรับการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจที่ต้องการให้ท้องถิ่นได้มีการปกครองตนเอง (มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา 2540 : 19)

การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรปกครองท้องถิ่น ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนหน่วยการปกครองพิเศษที่มีกฎหมายเฉพาะ คือ กรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา นับว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์และนโยบายของรัฐบาลที่จะให้ประชาชนได้ปกครองตนเองตามวิถีทางของการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยและยังเป็นไปตามทฤษฎีหรือแนวคิดการกระจายอำนาจการปกครอง (Decentralization) อย่างไรก็ตามการกระจายอำนาจทางการเมืองนี้ในบางครั้งรัฐบาลกลางอาจจะต้องสงวนไว้ไม่ว่าจะด้วยนโยบาย หรือความจำเป็น ความเหมาะสม อย่างไรก็ตามรัฐบาลก็ย่อมมีวิธีที่จะไม่กระจายอำนาจให้ได้รูปแบบได้และก็เป็นแนวคิดหรือทฤษฎีเช่นเดียวกัน คือ รัฐบาลอาจใช้วิธีแบ่งอำนาจทางการเมือง (Deconcentration) เท่านั้น ซึ่งการแบ่งอำนาจการปกครองนี้นับว่าเป็นวิธีการอย่างหนึ่งของการกระจายอำนาจ (Decentralization) นั่นเอง (ประทาน คงฤทธิศึกษาการ.2544 : 1)

นอกจากนี้การกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความอิสระคล่องตัวขึ้น โดยเฉพาะด้านการเงินการคลังรวมถึงการจัดระบบบริการสาธารณะ ดังที่สำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจ (2544 : คำนำ) ได้อธิบายไว้ว่า การกระจายอำนาจการบริหารให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และ

องค์การบริหารส่วนตำบล ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้ให้ความเป็นอิสระแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการที่จะกำหนดนโยบายบริหารจัดการด้านการเงินการคลังได้อย่างอิสระ รัฐจะเข้าไปควบคุมได้เท่าที่จำเป็นเท่านั้น นอกจากนี้พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 117 ตอนที่ 8 ก วันที่ 15 กันยายน 2543 กำหนดให้มีคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและแผนปฏิบัติการ จัดระบบการบริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง ปรับปรุงภาษีและอากรรายได้รวมทั้งหน้าที่อื่น ๆ

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 (มาตรา 30) ได้กำหนดขอบเขตความรับผิดชอบในการให้บริการสาธารณะของรัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเองให้ชัดเจนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดหรือแห่งใดมีความพร้อมในการรับการถ่ายโอนอำนาจหน้าที่หรือภารกิจให้ทำการถ่ายโอนภายใน 4 ปี สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดหรือแห่งใดที่ไม่สามารถที่จะรับการถ่ายโอนภายใน 4 ปี ให้ดำเนินการถ่ายโอนภายใน 10 ปี รวมทั้งกำหนดการจัดสรรภาษีและอากร เงินอุดหนุนและรายได้อื่นให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้สอดคล้องกับการกระจายอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทอย่างเหมาะสม โดยให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นคิดเป็นสัดส่วน ต่อรายได้รัฐบาลภายในปี พ.ศ. 2544 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 และให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นคิดเป็นสัดส่วนต่อรายได้ของรัฐบาลภายในไม่เกิน พ.ศ. 2549 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 โดยการเพิ่มสัดส่วนอย่างต่อเนื่อง ตามระยะเวลาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับภารกิจที่ถ่ายโอน คณะกรรมการการกระจายอำนาจได้จัดทำแผนปฏิบัติการในการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (2544 : 3-5) ซึ่งมีขอบเขตการถ่ายโอน ขั้นตอน / วิธีปฏิบัติ และเห็นชอบการถ่ายโอนภารกิจทั้ง 6 ด้าน ซึ่งมีภารกิจที่ส่วนราชการจะต้องถ่ายโอนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 245 กิจกรรม จากส่วนราชการ 57 กรม ใน 15 กระทรวง 1 ส่วนราชการที่ไม่ได้สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง ทบวง ดังนี้

1. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
2. ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต
3. ด้านการจัดระเบียบชุมชน / สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย
4. ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว
5. ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม
6. ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และ ภูมิปัญญาท้องถิ่น

การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2543 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้กำหนดให้มีการจัดระบบบริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง ในการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนราชการยังคงมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน ให้คำแนะนำและคำปรึกษาทางเทคนิควิชาการ รวมทั้งจัดฝึกอบรมให้มีความพร้อมที่จะรับภารกิจการถ่ายโอนสามารถให้บริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่าส่วนราชการเดิมเคยปฏิบัติ มีคุณภาพมาตรฐานรวมทั้งกำหนดกฎเกณฑ์มาตรฐานงานเพื่อเป็นหลักประกันการบริการให้มีคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. 2547 : คำนำ)

การกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องประกอบไปด้วย 3 ปัจจัยหลัก คือ (ประหยัด หงษ์ทองคำ. 2545 : 5)

1. ความพร้อมด้านการเงิน เพราะการกระจายอำนาจต้องใช้งบประมาณของท้องถิ่นจำนวนมากในทุกด้าน
 2. ความพร้อมทางด้านความรู้ความสามารถของบุคลากรท้องถิ่น เพราะต้องแบกรับภาระแทนหน่วยงานรัฐ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีความรู้เรื่องระเบียบ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
 3. ความพร้อมทางการเมืองของท้องถิ่น ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นแทนที่จะเป็นการพัฒนาประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น
- ดังนั้นหากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดไม่มีความพร้อมใน 3 ด้านนี้ จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเผชิญกับปัญหาเรื่องรายได้ไม่เพียงพอ ความไร้ประสิทธิภาพไม่สามารถสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่นได้

จากที่กล่าวข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า ในการกระจายอำนาจและถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพจะต้องมีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยจะต้องจัดสรรทรัพยากรให้ท้องถิ่นมากขึ้น มีการกำหนดการจัดแบ่งรายได้อย่างชัดเจน ระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น มีการปรับเปลี่ยนบทบาทความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น เป็นการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นอย่างจริงจัง การกิจใดควรจะเป็นอำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นและการกิจหน้าที่ใดควรจะร่วมมือกันระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น

ในอนาคตบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่บทบาทของราชการบริหารส่วนกลาง และราชการบริหารส่วนภูมิภาคจะลดน้อยลงเป็นลำดับ ซึ่งกระแสการกระจายอำนาจที่เกิดขึ้นนี้ อาจจะมีเสียงสะท้อนกลับทั้งแง่บวกและแง่ลบ และในขณะเดียวกันก็มีความเป็นห่วงในความพร้อมและประสิทธิภาพของการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น ซึ่งต้องยอมรับว่าหลาย ๆ การกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังไม่คุ้นเคยจึงต้องอาศัยเวลาในการเรียนรู้และปรับตัว

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นประชาชนคนหนึ่งที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม และมีความสนใจการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเพื่อให้ทราบความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับต่ำ

2. ความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีความแตกต่างกันระหว่าง เพศ อายุ ระดับการศึกษา และตำแหน่ง มีความพึงพอใจแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

Rajabhat Mahasarakham University

ในการศึกษาความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษา ไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ในการวิจัย คือ อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

2. ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้กำหนด ดังนี้

2.1 ประชากร (Population) ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 446 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) จากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ทุกคนจำนวน 446 คน

2.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา ตั้งแต่เดือน มิถุนายน 2547 – กันยายน 2547

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ คุณลักษณะของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ได้แก่

- 3.1.1 เพศ
- 3.1.2 อายุ
- 3.1.3 ระดับการศึกษา
- 3.1.4 ตำแหน่ง

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความพึงพอใจของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แยกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

- 3.2.1 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
- 3.2.2 ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต
- 3.2.3 ด้านการจัดระเบียบชุมชน / สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย
- 3.2.4 ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการ

ท่องเที่ยว

- 3.2.5 ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

สิ่งแวดล้อม

Rajabhat Mahasarakham University

- 3.2.6 ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงได้นิยามศัพท์เฉพาะในการศึกษาครั้งนี้

ความพึงพอใจ หมายถึง ความพอใจ ความประทับใจ ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การกระจายอำนาจ หมายถึง การมอบอำนาจจากหน่วยงานรัฐให้ท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการตามภารกิจถ่ายโอนตามที่ได้รับมอบหมาย

การถ่ายโอนภารกิจ หมายถึง การมอบหมายกิจกรรมที่หน่วยงานของรัฐเป็นผู้ดำเนินการมาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต ด้านการจัดระเบียบชุมชน / สังคม ด้านการวางแผน การส่งเสริม

เสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์
ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และ ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี
ภูมิปัญญาท้องถิ่น

อบต. หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบล

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่
มาจากการเลือกตั้งในเขตอำเภอโกสุมพิสัย

เพศ หมายถึง เพศชาย หญิง ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโกสุม
พิสัย จังหวัดมหาสารคาม

อายุ หมายถึง กลุ่มอายุ 25 – 35 ปี อายุ 36 – 45 ปี อายุ 46 – 55 ปี และ
อายุ 56 ปีขึ้นไป

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น / มัธยมศึกษาตอน
ปลาย / ปวช. อนุปริญญา / ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า

ตำแหน่ง หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลฝ่ายบริหารและฝ่ายสภา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขต
อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. ทำให้ทราบถึงข้อเสนอแนะของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอ
โกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ต่อการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจให้แก่
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
3. ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จะนำไปใช้เป็นประโยชน์กับองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นในการรับการถ่ายโอนภารกิจ